

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka v právní věci

navrhovatelů: **a) A. H.,**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Novákem,
se sídlem Sokolská 60, Praha,

b) M. H. V.,
bytem X,

proti
odpůrkyni:

obec Drhovy,
se sídlem Drhovy 65,

zastoupena advokátkou JUDr. Zorkou Černohorskou,
se sídlem Balbínova 384, Příbram,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - změny č. 1 územního plánu D. -
vydaného usnesením Zastupitelstva obce D. ze dne 1. 10. 2018,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Každý z navrhovatelů je povinen zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 6 908,58 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Zorky Černohorské, advokátky.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel a) se podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2018 - změny č. 1 územního plánu D., které bylo vydáno usnesením Zastupitelstva obce D. ze dne 1. 10. 2018 (dále jen „změna územního plánu“ či „opatření obecné povahy“). Napadená změna územního plánu nabyla účinnosti dne 25. 10. 2018.
2. Navrhovatel a) v návrhu uvedl, že je vlastníkem pozemků parc. č. X, X, X, X, X a X v katastrálním území H. u N., zapsaných na listu vlastnictví č. 94 vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrálním pracovištěm Příbram, přičemž všechny tyto pozemky jsou vymezeny jako zemědělské plochy (PZ). Napadenou změnou územního plánu došlo ke změně územního plánu obce D. mimo jiné právě co do stanovení podmínek pro využití zemědělských ploch. Změna územního plánu na těchto plochách vylučuje jednak umístování nových staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství, s výjimkou účelových staveb, jednak samostatné oplocení.
3. Navrhovatel a) namítl, že napadená změna územního plánu (zejména zákaz samostatného oplocení) znemožňuje jeho další podnikání v chovu zvířat a zvěře. Jediné povolené oplocení (dřevěnými bradly či ohradníkem) představuje bezpečnostní riziko jak pro zvířata, tak pro obyvatele obce. Navrhovatel a) je v souladu se zákonem č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, povinen zamezit úniku zvířat a jejich spojení s volně žijícími druhy, při zákazu oplocení bude nucen od chovu některých zvířat upustit. Napadená změna územního plánu zasahuje do navrhovatelova vlastnického práva i do jeho práva na svobodné podnikání.
4. Proti návrhu změny územního plánu brojil navrhovatel a) námitkou, v návaznosti na rozhodnutí o této námitce byl návrh změny územního plánu doplněn o možnost umístění staveb pro zemědělství o velikosti do 25 m² do výšky 2,5 m bez podsklepení, včetně oplocení, tato změna se však v konečné verzi napadené změny územního plánu netýká pozemků navrhovatele. Částečně kladné rozhodnutí o námitce tak nemělo pro navrhovatele a) přínos.
5. Odpůrkyně odůvodnila změnu územního plánu odkazem na ochranu krajinného rázu a zachování pohledových horizontů na obě sídla v řešeném území, stávající oplocení navrhovatelových pozemků však do krajinného rázu nezasahuje, potřebné oplocení nedosahuje nadměrné výšky a není ani z materiálu, který by krajinný ráz narušoval. Podle § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 1. 2018 (dále jen „stavební zákon“), lze v nezastavěném území umísťovat stavby, zařízení a jiná opatření pro zemědělství (včetně oplocení), pokud to územněplánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje. Důvody takového omezení však musí být seznatelné, přičemž obecný odkaz na ochranu krajinného rázu a zachování pohledových horizontů na obě sídla je podle navrhovatele nedostatečný. Navrhovatel a) má za to, že odpůrkyně při zákazu samostatného oplocení chybně vycházela ze stanoviska dotčeného orgánu - Městského úřadu d. (dále jen „dotčený orgán“), který chybně vyložil citovaný § 18 odst. 5 stavebního zákona.

6. Navrhovatel a) namítá nesoulad změny územního plánu s cíli územního plánování vyjádřenými v § 18 odst. 2 stavebního zákona, konkrétně s požadavkem účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Změny přijaté změnou územního plánu tyto cíle ignorují, neboť potírají soukromý zájem navrhovatele a bezdůvodně upřednostňují zájem veřejný, který je však zároveň v rozporu s cílem účelně využít a rozvíjet území obce. Zásah napadené změny územního plánu do práv navrhovatele je zjevně nepřiměřený intenzitě sledovaného zájmu, pro navrhovatele je natolik extrémní, že povede k ukončení jeho podnikatelské činnosti. Odpůrkyně se navíc dopustila libovůle, když bez jakéhokoli odůvodnění vytvořila subkategorii zemědělských ploch (PZ1), pro něž z obecného zákazu stanovila výjimku.
7. Navrhovatel a) se domáhá toho, aby soud rozhodl tak, že opatření obecné povahy v části týkající se omezení funkčního využití zemědělských ploch, konkrétně v části zakazující v zemědělských plochách umístění staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství a v části zakazující samostatné oplocení, zruší. Podáním ze dne 8. 7. 2020 opravil navrhovatel a) petit tak, že se ve shora uvedeném rozsahu domáhá zrušení opatření obecné povahy pouze ve vztahu k pozemkům parc. č. X, X, X, X, X, a X..
8. Odpůrkyně se ve svém vyjádření k návrhu vymezila zejména vůči namítanému nesouladu změny územního plánu s § 18 odst. 2 stavebního zákona. Uvedla, že napadená změna územního plánu není v rozporu se zákonem, navrhovatel a) se pouze snaží tímto návrhem vyřešit svoje porušení § 18 odst. 5 stavebního zákona, jehož se dopustil nepovolenou stavbou oplocení na svých pozemcích parc. č. X a X. V roce 2017 navrhovatel a) bez příslušného povolení provedl oplocení těchto pozemků na ocelových sloupcích, které osadil vraty, a mezi ně umístil drátěné oplocení.
9. V průběhu řízení vyšlo najevo, že navrhovatel a) převedl vlastnické právo k pozemkům parc. č. X, X a X M. H. V., což doložil listinami. Soud usnesením ze dne 27. 7. 2020, č. j. 55 A 36/2019-86, připustil v souladu s § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitým na základě § 64 s. ř. s., aby do řízení vstoupila na místo navrhovatele a) paní M. H. V [navrhovatelka b)], a to v části návrhu, jímž se navrhovatel a) domáhá zrušení opatření obecné povahy ve vztahu k pozemkům parc. č. X, X a X. Toto usnesení nabylo právní moci dne 30. 7. 2020 a tímto okamžikem vstoupila do řízení navrhovatelka b), která byla povinna přijmout dosavadní stav řízení. Lze tedy shrnout, že navrhovatel a) se domáhá zrušení napadeného opatření obecné povahy v rozsahu pozemků parc. č. X, X a X [dále jen „pozemky navrhovatele a)“] a navrhovatelka b) v rozsahu pozemků parc. č. X, X a X [dále jen „pozemky navrhovatelky b)“, společně pak „pozemky navrhovatelů“].
10. Při jednání konaném dne 28. 8. 2020 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích.
11. Krajský soud v Praze přezkoumal napadenou změnu územního plánu v rozsahu a v mezích uplatněných návrhových bodů (§ 101d odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že návrh není důvodný.
12. Soud v první řadě zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části ve smyslu § 101a s. ř. s. (srov. též rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008-34). Těmito podmínkami jsou samotná existence opatření obecné povahy, aktivní procesní legitimace navrhovatele a formulace petitu. Další podmínkou pak je včasnost návrhu (§ 101b odst. 1 s. ř. s.).

13. Změna územního plánu se v souladu s § 43 odst. 4 větou poslední stavebního zákona vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu. V dané věci byla změna územního plánu skutečně vydána formou opatření obecné povahy, které bylo v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu oznámeno veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desku odpůrkyně dne 10. 10. 2018, sejmutou dne 26. 10. 2018. Veřejná vyhláška byla vyvěšena po předepsanou patnáctidenní dobu, změna územního plánu tak nabyla účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení, tedy dne 25. 10. 2018. Napadený akt je tedy opatřením obecné povahy, které bylo řádně vydáno a je účinné. Tato podmínka řízení je splněna.
14. Jak vyplývá z předložených výpisů z katastru nemovitostí, navrhovatelé vlastní výše uvedené pozemky v katastrálním území H. u N., přičemž z výkresové dokumentace vyplývá, že tyto pozemky jsou zahrnuty do ploch PZ (zemědělské plochy), v důsledku čehož podléhají regulativu, proti němuž navrhovatelé projednávaným návrhem brojí. Navrhovatelé jsou v tomto rozsahu dotčeni napadenou změnou územního plánu, neboť ta je nepochybně limituje v možnostech nakládání s jejich pozemky, pokud jde o možnost umístění staveb na těchto pozemcích a jejich oplocení.
15. Třetí podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z § 101a s. ř. s., resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatelé požadují zrušení regulativu obsaženého ve výrokové části napadené změny územního plánu, je třeba považovat za splněnou i tuto podmínku řízení. Podáním ze dne 8. 7. 2020 navrhovatel a) opravil petit tak, že se domáhá zrušení části regulativu pouze ve vztahu ke konkrétním pozemkům v jeho vlastnictví. Návrh byl také podán včas a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b s. ř. s.).
16. Soud tedy návrh na zrušení části opatření obecné povahy věcně projednal, a to v rozsahu petitu opraveného podáním ze dne 8. 7. 2020 a návrhových bodů uvedených v návrhu ze dne 10. 5. 2019, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).
17. Soud námitky navrhovatelů posoudil podle § 18 stavebního zákona, ve znění účinném ke dni vydání napadené změny územního plánu, tj. ve znění novely přijaté zákonem č. 225/2017 Sb., neboť dospěl k závěru, že předmětné ustanovení je ryze hmotněprávní povahy, nevztahuje se na něj tedy přechodné ustanovení čl. II bodu 3 zákona č. 225/2017 Sb., které dopadá toliko na ustanovení procesní (viz formulace „*pořizování se dokončí*“). Zákon č. 225/2017 Sb. tedy neobsahuje žádné přechodné ustanovení hmotněprávní povahy, a proto je třeba podle něj postupovat ihned od jeho účinnosti.
18. Podle § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, přípojky a účelové komunikace, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra; doplňková funkce bydlení či pobytové rekreace není u uvedených staveb přípustná. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územněplánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje.

19. Citované ustanovení možnost odchylné regulace výslovně předpokládá. Řešení nabízené jeho první větou je řešením podpurným pro ty případy, kdy územněplánovací dokumentace neobsahuje řešení odlišné, právě v podobě výslovného zákazu umísťování zmíněných staveb. Stavební zákon využití této možnosti limituje pouze tím, že odchylná úprava obsažená v územněplánovací dokumentaci musí být výslovná a musí se opírat o veřejný zájem, žádné další zvláštní podmínky nestanoví. První podmínku napadená změna územního plánu splňuje, neboť výslovně vylučuje umísťování staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství, s výjimkou účelových staveb (přístřešek pro chov zvířat, příruční sklad, příkrmiště) do 25 m² plochy a do výšky 2,5 m, bez podsklepení, a výslovně vylučuje rovněž samostatné oplocení. K tomu je třeba doplnit, že z prostorových regulativů platných pro plochy PZ, které byly obsaženy již v územním plánu z roku 2014 a nebyly změnou územního plánu materiálně dotčeny, plyne, že v uvedených plochách je přípustné oplocení toliko ve formě ohradníků nebo dřevěných bradel. Důsledkem změny územního plánu je, že v plochách PZ bylo zcela (bez ohledu na způsob jeho provedení) vyloučeno samostatné oplocení. Oplocení související se stavbou je přípustné, přičemž s ohledem na požadavky kladené na prostorové uspořádání, jež mají původ v územním plánu z roku 2014, lze takové oplocení provést pouze v podobě ohradníků či dřevěných bradel. Změna územního plánu sice formálně zasáhla do části územního plánu označené jako „prostorové uspořádání“, ovšem pouze vyloučila jakékoliv pochybnosti (které snad ani předchozí podoba daného textu nemohla rozumně vyvolávat), že zákaz oplocení pozemků se nevztahuje na ohradníky a dřevěná bradla. Normativně k žádné změně v tomto ohledu nedošlo.
20. Jestliže stavební zákon umožňuje umístění uváděných staveb nerozlišujícím způsobem zcela paušálně vyloučit, pak nepochybně umožňuje i (jako méně restriktivní opatření z hlediska práv vlastníků regulovaných pozemků) výslovně specifikovat výčet staveb, které i přes přijatý obecný zákaz bude možné v nezastavěném území (zde v plochách PZ) umísťovat. Lze jen dodat, že pokud by určitý způsob zemědělské činnosti či podnikání byl podmíněn umístěním stavby nebo zařízení na zemědělském pozemku, kterou však regulace obsažená v územním plánu odchylující se od podpurné úpravy obsažené ve větě první § 18 odst. 5 stavebního zákona zakáže, pak by skutečně byla na zemědělských pozemcích v obci taková výroba zprostředkovaně znemožněna. Ani takové řešení by však z hlediska stavebního zákona nemohlo být považováno za nezákonné, jeho nepřijatelnost by bylo možné podle okolností případu posoudit pouze při posuzování proporcionality omezení vlastnického práva vlastníků regulovaných zemědělských pozemků. Soud proto konstatuje, že přijetí sporných regulativů nevyvolává navrhovatelem namítanou nezákonnost napadeného územního plánu.
21. Na výše uvedeném nic nemění ani výslovný předpoklad existence veřejného zájmu na přijímané regulaci. Napadená regulace byla přijata s cílem ochrany hodnotného krajinného rázu obce na základě požadavků dotčeného orgánu ochrany přírody. Zájem na ochraně krajinného rázu je přitom bez jakýchkoliv pochyb veřejným zájmem, na jehož ochranu pamatuje § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).
22. Odpůrkyně napadenou regulaci odůvodnila požadavkem na ochranu krajinného rázu a zachování pohledových horizontů na sídla. Navrhovatel a) v průběhu projednávání změny územního plánu uplatnil námitky, v nichž uvedl, že změnou územního plánu bude dotčeno jeho vlastnické právo v míře, která převyšuje míru spravedlivou. Návrh změny

územního plánu považoval za diskriminační, vycházející vstříc velkým zemědělským společnostem, zatímco on je zásadně omezen, nemůže-li na svých pozemcích umísťovat stavby pro zemědělství a oplotit je, což je pro pokračování v jeho podnikání nezbytné. Odpůrkyně v rámci vypořádání navrhovatelovy námítky odkázala na závazné stanovisko dotčeného orgánu. Ten, jak plyne ze správního spisu, v průběhu pořizování změny územního plánu uplatnil v souladu s § 77 odst. 1 písm. q) zákona o ochraně přírody a krajiny několik stanovisek (ze dne 15. 11. 2016, ze dne 16. 12. 2017, ze dne 26. 6. 2018 a ze dne 4. 9. 2018), v nichž vyjádřil požadavek upravit zákaz umísťování staveb do prostoru významných krajinných prvků [§ 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny] a rovněž zákaz oplocení pozemků ve volné krajině, tj. mimo zastavěné a zastavitelné území, bez povolené bezprostředně související stavby, připustil jen možnost oplocení formou ohradníků. Odpůrkyně v odůvodnění napadené změny uvedla, že vyhověla požadavkům vyjádřeným závazným stanoviskem, umožnění samostatného oplocení by bylo s tímto závazným stanoviskem v přímém rozporu. Navrhovatelově námitce bylo částečně vyhověno, napadená změna územního plánu obsahuje výjimku ze zákazu umísťování staveb, neboť umožňuje umístění staveb pro zemědělství (viz výše), vyloučeno není ani oplocení ohradníky nebo dřevěnými bradly, pokud se nejedná o samostatné oplocení. Současně odpůrkyně upozornila, že regulace přijatá změnou územního plánu dopadá pouze na nové stavby a oplocení, existence stávajících povolených staveb a oplocení se nedotýká. Vzhledem k obecnosti uplatněné námítky shledává soud odůvodnění odpůrkyně dostatečným. Ostatně navrhovatelé ani netvrdí, že by jim nebyl důvod přijaté regulace zřejmý, podstatou jejich návrhových bodů je to, že s přijatou regulací a jejím odůvodněním nesouhlasí.

23. Nelze přisvědčit ani tvrzení navrhovatelů, že stanovisko dotčeného orgánu nebylo pro odpůrkyni závazné, neboť se nejedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu. K tomu soud uvádí, že o tom, zda je úkon dotčeného orgánu závazný, či nikoliv, nerozhoduje jeho pojmenování, nýbrž právní účinky, které s ním stavební zákon spojuje. Stanovisko dotčeného orgánu bylo vydáno podle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona a § 77 odst. 1 písm. q) zákona o ochraně přírody a krajiny. Stanovisko dotčeného orgánu vydané v průběhu pořizování územního plánu sice není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, nýbrž jiným úkonem dle části čtvrté správního řádu, ovšem jeho obsah je závazný, jak výslovně plyne z § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. K tomuto závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62. Odpůrkyně tedy musela obsah stanoviska dotčeného orgánu respektovat a zohlednit jej v obsahu změny územního plánu.
24. Navrhovatelé napadají rovněž zákonnost stanoviska dotčeného orgánu z důvodu nesprávného výkladu § 18 odst. 5 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že v průběhu pořizování územního plánu se změnil § 18 odst. 5 stavebního zákona, má soud za relevantní především poslední stanovisko dotčeného orgánu ze dne 17. 5. 2018 k návrhu změny územního plánu k veřejnému projednání, které bylo vydáno za účinnosti nové právní úpravy. V něm uplatnil dotčený orgán požadavek, aby územněplánovací dokumentace vyloučila oplocování pozemků ve volné krajině, bez povolené stavby, které s ní bezprostředně souvisí. V takovém případě je možné pouze oplocování formou ohradníků. Z toho plyne, že dotčený orgán požadoval vyloučit možnost umístit oplocení v nezastavěném území (obecně, nikoliv pouze v zemědělských plochách), pokud oplocení nemá souvislost se stavbou. Připustil nicméně, že v případech, kdy oplocení nesouvisí se stavbou na pozemku v nezastavěném území, lze pozemek oplotit ohradníkem. Soud nemá

zato, že by výklad § 18 odst. 5 stavebního zákona provedený dotčeným orgánem byl nezákonný. Dotčený orgán vyloučil možnost oplotit pozemek v těch případech, kdy oplocení nesouvisí se stavbou a závažnost důsledku spočívajícího ve vytvoření bariéry ve volné krajině (bariéra pro migraci zvířat, bariéra pro pohyb lidí, narušení krajinného rázu) převažuje nad účelností oplocení, která je oslabena tím, že oplocení pozemku není potřebné z důvodu řádného užívání stavby a souvisejících pozemků. Má-li oplocení sloužit chovu zvířat, s kterým je obvykle spojena potřeba vybudovat stavby sloužící zvířatům (přístřešky pro chov zvířat, příkrmiště, příruční sklady), lze pozemky oplotit (nejedná se o samostatné oplocení), přičemž oplocení lze provést v podobě ohradníků či dřevěných bradel. Takové řešení na jedné straně umožňuje využít zemědělské plochy k jejich hlavnímu účelu a na druhé straně minimalizuje zásahy do krajinného rázu a omezuje vytváření bariér v nezastavěném území. Tato východiska, na nichž je postaveno stanovisko dotčeného orgánu, nejsou v rozporu s § 18 odst. 5 větou poslední stavebního zákona. Přípis dotčeného orgánu ze dne 16. 1. 2019, kterým reagoval na žádost o poskytnutí informace podanou zástupcem navrhovatele a), není pro posouzení věci rozhodný, neboť uvedená listina vznikla až po vydání napadeného opatření obecné povahy a nebyla podkladem pro pořizování změny územního plánu. Lze nicméně dodat, že v něm obsažený výklad § 18 odst. 5 stavebního zákona není v rozporu s tímto ustanovením, které umožňuje v konkrétním případě, je-li to opodstatněno veřejným zájmem, vyloučit samostatné oplocení pozemků v nezastavěném území, a napadená změna územního plánu je v souladu s tímto výkladem. Návrhový bod není důvodný.

25. Důvodný není ani návrhový bod, v němž navrhovatelé poukazují na rozpor změny územního plánu s cíli územního plánování vyjádřenými v § 18 odst. 2 stavebního zákona, jde-li o poměr soukromého a veřejného zájmu, a s tím související námitka nepřiměřenosti.
26. Podle § 18 odst. 2 stavebního zákona územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje. Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.
27. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. II. ÚS 482/10: „Při územním plánování jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků, resp. všech zainteresovaných subjektů, s přihlédnutím k veřejnému zájmu, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a volba konkrétní podoby využití určitého území nebude nakonec výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu. Orgány obce, které rozhodují, jsou omezeny požadavkem nevybočit z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Úkolem soudu při přezkumu souladu územního plánu s hmotným právem je právě bdít nad respektováním těchto mantinelů. Tím také soud brání jednotlivce před excesy v územním plánování.“ Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné

politické jednotky (obce). Úkolem soudu není stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito, ale sledovat, zda se obec při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsáných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet (viz rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73).

28. K otázce přiměřenosti je třeba přistupovat s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí a posuzovat ji v kontextu práva obce na samosprávu, které zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ v zákonem vymezených mantinelech. Výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a vyváženost mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem, ale i mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé. Řešení zvolené územním plánem může legitimně omezit výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí, popř. též výkon dalších práv s těmito nemovitostmi spojených, například práva na podnikání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, nebo rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76). Současně platí, že vlastník pozemku nemá individuální subjektivní právo na schválení konkrétní úpravy územního plánu dle jeho požadavku (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17, bod 65).
29. Navrhovatelé poukazují na to, že oplocení se na jejich pozemcích nachází již několik let. Pozemky využívají k zájmovému chovu muflonů, jelenů a krav. Změna územního plánu pak nutně povede navrhovatele k ukončení podnikatelské a zájmové činnosti vykonávané na těchto pozemcích.
30. K tomu soud předně uvádí, že změna územního plánu nemá zpětnou účinnost a nelze jejím pohledem hodnotit zákonnost staveb, které byly umístěny na pozemky navrhovatelů dříve, než změna vstoupila v účinnost. V této souvislosti lze odkázat na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se vztahem mezi územním rozhodnutím, jímž se povolují změny v území (např. umístění zemědělských staveb a oplocení), a následně vydanou územněplánovací dokumentací. Územní rozhodnutí vydané před účinností územního plánu nevyžaduje ke své další platnosti, aby územním rozhodnutím schválené využití pozemků pro konkrétní účel bylo přejato do územního plánu (či jiné formy územněplánovací dokumentace). Přijetím územního plánu se nic nemění na pravomocném územním rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 AOs 3/2013-58, bod 35). V rozsudku ze dne 25. 6. 2014, č. j. 8 AOs 4/2013-50, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil: *„Územně plánovací dokumentace nemůže působit retroaktivně a nemůže derogovat účinky pravomocného a realizovatelného územního rozhodnutí. Územní rozhodnutí jsou totiž platná, nepozbudou-li platnosti ve smyslu § 93 stavebního zákona, nebo nebudou-li změněna nebo zrušena postupem dle § 94 stavebního zákona. Pokud tedy dojde po vydání územního rozhodnutí ke změně územního plánu, subjekt má nadále právo na provedení té stavby, která byla umístěna pravomocným územním rozhodnutím. Oprávněný z územního rozhodnutí si nicméně nemůže bez dalšího nárokovat vydání jiného územního rozhodnutí, které je již v době podání žádosti v rozporu s nově přijatým územním plánem. Nevyužití práv plynoucích z územního rozhodnutí nezakládá navrhovateli právní nárok na vydání jiného územního rozhodnutí pro stavbu jiného charakteru.“* V řízení o vydání stavebního povolení (a ani posléze v kolaudačním řízení) se v případě, že k záměru bylo vydáno pravomocné

územní rozhodnutí, které je stále platné, neposuzuje soulad záměru s územněplánovací dokumentací, nýbrž toliko s územním rozhodnutím, a to ačkoliv po vydání územního rozhodnutí byla vydána nová územněplánovací dokumentace či změněna tak, že by podle ní nebylo možné záměr do území umístit (rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139).

31. V rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ao 6/2010-65, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Veškerá rozhodnutí správních orgánů, jež nabyla právní moci a nebyla posléze k tomu příslušným orgánem zrušena, požívají presumpce své zákonnosti a správnosti a jsou podle § 73 odst. 2 správního řádu závazná pro všechny správní orgány. To ovšem neznamená, že by nový územní plán či změna stávajícího územního plánu nemohly pro futuro vymezit plochy či koridory a stanovit podmínky pro jejich využití odlišným způsobem, než jak dosud stanoví územní rozhodnutí pro některé z pozemků, jež se mají stát součástí takového koridoru či plochy. Samotné vymezení plochy či koridoru a stanovení podmínek pro jejich využití v územním plánu či jeho změně dle § 43 odst. 1 stavebního zákona nemůže přímo zakládat, měnit či rušit práva a povinnosti fyzickým či právnickým osobám, takový územní plán či jeho změna však představují závazný podklad pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí (§ 43 odst. 5 stavebního zákona).*“ V rozsudku ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 AOs 2/2013-83, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Při vydávání územního plánu tedy není obec vázána vydanými územními rozhodnutími ani probíhajícími územními řízeními; naopak územní rozhodnutí musí být vydáváno v souladu s platnou územněplánovací dokumentací; příprava územního plánu, resp. jeho změny nelze podřizovat probíhajícímu územnímu řízení.*“
32. Nelze proto přisvědčit tvrzení navrhovatelů, že změna územního plánu má za následek nemožnost vykonávat na jejich pozemcích podnikatelskou a zájmovou činnost za dosavadních podmínek a v dosavadním rozsahu. Z vyjádření odpůrkyně a jí předloženého usnesení Městského úřadu D. ze dne 17. 12. 2018 lze dovodit, že část oplocení postaveného na pozemcích navrhovatelů byla realizována v rozporu se stavebním zákonem, protože bylo navrhovateli a) nařízeno tuto stavbu odstranit. Pro posouzení důvodnosti návrhu na zrušení části oplocení obecné povahy není významné hodnotit, zda stávající stavby na pozemcích navrhovatelů byly realizovány v souladu se stavebním zákonem, či nikoliv (proto soud nevyhověl návrhu odpůrkyně a neprovedl důkaz správními spisy stavebního úřadu vedenými k oplocení pozemků navrhovatelů). Ty stavby, které byly postaveny v souladu se stavebním zákonem, nejsou změnou územního plánu jakkoliv dotčeny. Nic ani nebrání provádění údržby stavby ve smyslu § 3 odst. 4 stavebního zákona, neboť udržovací práce nevyžadují územní rozhodnutí (resp. územní souhlas) ani stavební povolení či ohlášení stavby [§ 79 odst. 5 a § 103 odst. 1 písm. c) stavebního zákona]. U staveb, které byly postaveny v rozporu se stavebním zákonem, bude v případě podání žádosti o jejich dodatečné povolení zkoumán jejich soulad s územněplánovací dokumentací ve vztahu k nyní účinné podobě územního plánu (tedy ve znění změny územního plánu). Pokud napadená změna územního plánu povede k tomu, že stavby postavené v rozporu se stavebním zákonem nebude možné dodatečně povolit a bude nařízeno jejich odstranění, v důsledku čehož nebudou moci navrhovatelé pokračovat v podnikatelské a zájmové činnosti za dosavadních podmínek, nejde o nepřiměřený následek. Jde o důsledek toho, že navrhovatel a) nepostupoval při realizaci staveb v souladu se stavebním zákonem, přičemž této své nezákonné činnosti se nemůže dovolávat na svoji ochranu (nevzniklo mu legitimní očekávání, že stavba bude moci být povolena).
33. Proporcionalitu územního plánu tak lze reálně posuzovat pouze ve vztahu k budoucím

záměrům navrhovatelů, které hodlají na svých pozemcích nově realizovat a pro něž nezískali před vydáním změny územního plánu pravomocné územní rozhodnutí (či jiné rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, které opravňuje umístit na pozemek stavbu). Takové záměry navrhovatelé v návrhu na zrušení změny územního plánu nezmiňují, důraz kladou pouze na možnost pokračovat v již vykonávané činnosti (k tomu viz výše). Soud se proto mohl proporcionalitou změny územního plánu zabývat toliko v obecné rovině.

34. Z obsahu napadené změny územního plánu plyne, že pokud jde o stavby pro zemědělství, lze v zemědělských plochách umístit účelové stavby (přístřešek pro chov zvířat, příruční sklad, příkrmiště) do 25 m² plochy a do výšky 2,5 m, bez podsklepení. Na pozemky nelze umísťovat oplocení, jde-li o samostatnou stavbu. Z územního plánu D., ve znění změny č. 1 (tzv. právní stav po zapracování změny), plyne, že na všechny zemědělské plochy, plochy vodní a vodohospodářské, plochy lesní a plochy přírodní se vztahuje regulativ prostorového uspořádání, jenž obecně vylučuje možnost oplocování pozemků, s výjimkou oplocení provedeného pomocí ohradníků či dřevěných bradel. Tento prostorový regulativ vztahující se též na plochy zemědělské zůstal změnou územního plánu materiálně nedotčen, jen byl v části vymezující nepřípustné způsoby využití těchto ploch doplněn o absolutní zákaz umístit v těchto plochách samostatné oplocení (tj. oplocení bez souvislosti se stavbami na pozemcích). K tomu je třeba uvést, že chov zvířat v zemědělských plochách (na pastvinách) vyžaduje realizaci účelových staveb pro zvířata, která umožní jejich napájení vodou, příkrmování, popř. jim poskytnou ochranu před nepříznivými povětrnostními podmínkami. Tyto účelové stavby jsou v plochách PZ povoleny (byť jsou jejich parametry omezeny), v souvislosti s nimi lze realizovat i oplocení pozemků (v takovém případě se nejedná o samostatné oplocení), a to pouze v podobě ohradníků či dřevěných bradel.
35. Pro účely projednání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je třeba odlišit, zda navrhovatelé spatřují nepřiměřenost zvoleného řešení v tom, že je vyloučeno umístit v zemědělských plochách samostatné oplocení, nebo v tom, zda lze realizovat pouze oplocení v podobě ohradníků a dřevěných bradel. Zatímco první aspekt je důsledkem změny územního plánu (nové vymezení nepřípustného způsobu využití ploch PZ), druhý aspekt je důsledkem již územního plánu z roku 2014, jenž obecně zakázal v plochách PZ realizovat oplocení, s výjimkou ohradníků a dřevěných bradel. Z argumentace navrhovatelů, jak byla zdůrazněna při jednání, je zřejmé, že navrhovatelé brojí především proti vymezení přípustné podoby oplocení pozemků, neboť jimi chovaná zvířata jsou schopna bez větších obtíží překonat oplocení ve formě ohradníků či dřevěných bradel. Tato argumentace ovšem míří proti obsahu územního plánu z roku 2014, který přitom není předmětem soudního přezkumu v této věci. Návrhem napadená změna územního plánu se dané otázky může týkat pouze do té míry, že nepřipustila realizaci oplocení i v jiné podobě než jen pomocí ohradníků a dřevěných bradel. Navrhovatelé se však nemohou úspěšně domáhat zrušení opatření obecné povahy (změny územního plánu) z důvodu, že není jejím obsahem něco, co by si přáli, aby bylo změněno. Soud se proto mohl proporcionalitou napadené změny územního plánu zabývat pouze z pohledu toho, co je jejím obsahem, a hodnotit pouze přiměřenost jejích přímých dopadů (vyloučení samostatného oplocení, připuštění pouze oplocení souvisejícího se stavbami). Soud proto ani neučinil žádné skutkové zjištění ze dvou fotografií předložených navrhovatelem a), jenž jimi chtěl prokázat, že stávající oplocení jeho pozemků se z hlediska zásahu do krajinného rázu významněji neliší od oplocení, které je dle územního plánu přípustné. Skutečnosti

prokazované těmito fotografiemi totiž míří mimo regulaci zavedenou napadenou změnou územního plánu.

36. V projednávané věci má soud za to, že požadavek proporcionality byl dodržen. Zásah do práv navrhovatele je odůvodněn veřejným zájmem na ochraně krajinného rázu, který byla odpůrkyně povinna zohlednit, neboť byla vázána obsahem stanoviska dotčeného orgánu (§ 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. Krajinný ráz vyjadřuje především estetickou hodnotu krajiny, kterou je třeba zejména v nezastavěném území důsledně chránit. Zvolené řešení, které umožňuje v zemědělských plochách nezastavěného území umístit pouze účelové stavby (definovány účelem, rozlohou a výškou) a vyloučit samostatné oplocení pozemků, je s to sledovaného cíle dosáhnout. Zvolené řešení vylučuje realizaci zemědělských staveb v zemědělských plochách v nezastavěném území, na druhou stranu připouští umístění hmotově omezených staveb, které mají sloužit péči o zvířata. Takový přístup k vymezení kategorie přípustných staveb má soud za vyvážený, neboť se nejedná o absolutní zákaz staveb a u staveb, které jsou přípustné, převažuje jejich funkce (péče o zvířata nacházející se na pozemcích) nad intenzitou zásahu do krajinného rázu (ten je vzhledem ke stanoveným kvantitativním limitům staveb minimální). Rušivý potenciál přípustných staveb je tedy nízký. Dále je vyloučeno umístění samostatného oplocení, tj. takového, které nemá žádnou souvislost s hlavní stavbou na daném (či souvisejícím) pozemku. Oplocení je významným rušivým elementem ve volné krajině, a to nejen z důvodu, že vytváří bariéry v krajině bránící např. v pohybu zvířatům či lidem, ale rovněž z hlediska estetického. Třebaže je pletivo užitě ke stavbě oplocení průhledné, tvoří cizorodý prvek, který nelze přehlédnout [viz fotografie předložené navrhovatelem a) a odpůrkyní] a který nepatří do typické zemědělské krajiny. Má-li naproti tomu oplocení funkčně souviset se stavbou, pak je přípustné, neboť v takovém případě se upřednostní potřeby řádného užívání stavby a pozemků s ní souvisejících (např. ochrana stavby, pastva zvířat). Sami navrhovatelé ostatně poukazují na to, že pastva zvířat vyžaduje kromě odolného oplocení pozemku také realizaci staveb určených k zajištění péče o zvířata. Změna územního plánu přitom nebrání v tom, aby vznikaly pastviny, neboť umožňuje umístit na pozemky v zemědělských plochách účelové stavby pro zvířata, přičemž oplocení pozemků tvořících pastvinu, na které je umístěna stavba sloužící zvířatům, nelze považovat za samostatné oplocení, neboť má funkční souvislost se stavbou na pozemku. Oplocení pastviny je tedy přípustné, přičemž skutečnost, že jej lze provést pouze v podobě ohradníku či dřevěných bradel, neplyne z napadené změny územního plánu, nýbrž ze samotného územního plánu z roku 2014, jehož zákonnost nemůže být v tomto řízení přezkoumána. Soud k tomu nad rámec posouzení důvodnosti návrhu na zrušení změny územního plánu doplňuje, že oplocování pozemků formou ohradníků či dřevěných bradel je způsobem oplocování nejméně rušivým z hlediska krajinného rázu, přitom dostačuje pro chov užitkových zvířat běžně chovaných na pastvách (krávy, ovce, kozy, koně) a je typický pro českou zemědělskou krajinu.
37. Soud hodnotí řešení obsažené ve změně územního plánu jako vyvážené. Lze jej považovat za nejmírnější řešení, které umožňuje umísťovat do nezastavěného území ty nejelementárnější stavby, jež slouží zemědělské činnosti, a přitom zasahují do krajinného rázu pouze minimální měrou. Zvolené řešení dle soudu optimálně vyvažuje veřejný zájem na ochraně krajinného rázu a ochraně nezastavěného území na straně jedné a soukromý zájem na realizaci vlastnického práva k pozemkům v zemědělských plochách na straně druhé. Toto řešení není nepřiměřené pouze z toho důvodu, že samostatné oplocení pozemků je vyloučeno, neboť jak soud již výše vyložil, chov zvířat na pastvách zpravidla

vyžaduje realizaci nějaké stavby sloužící zvířatům (ty jsou přitom v daném případě přípustné, třebaže v omezeném rozsahu), takže oplocení související s touto stavbou nelze považovat za samostatné, a tedy dle změny územního plánu zakázané. Nad rámec předmětu daného řízení lze doplnit, že zvolené řešení není nepřípustné ani z toho důvodu, že územním plánem z roku 2014 připuštěný způsob ohrazení pozemků není dostatečný pro chov některých zvířat, jemuž se věnují navrhovatelé (např. mufloni, jeleni). Tato zvěř se ostatně chová typicky ve zcela volné krajině, v honitbách [srov. § 2 písm. d) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti], a není důvodu vytvářet v nezastavěném území podmínky pro její chov na pozemcích zajištěných masivním oplocením. Jde-li o přípustné stavby, navrhovatelé pouze uvádí, že nikoliv všechny stavby, které vyžaduje kvalitní zemědělský chov zvířat, lze podřadit pod pojem účelové stavby vymezený změnou územního plánu. Jako příklad zmiňují místo se sanitárním zařízením pro farmáře, převlékárnu, stavbu k provádění veterinárního ošetření. Ani ve světle tohoto tvrzení nemá soud změnu územního plánu za nepřiměřenou, neboť pokud by navrhovateli zmíněné stavby byly nezbytné k chovu zvířat, což si soud rozhodně nemyslí, jistě by je již navrhovatelé na své pozemky umístili, jestliže se chovu zvířat věnují již v několikáté generaci a několik posledních let velmi intenzivně i na pozemcích dotčených návrhem na zrušení části opatření obecné povahy.

38. Omezení umísťování staveb a oplocení na pozemcích navrhovatelů nelze hodnotit jako diskriminační, neboť se týká všech zemědělských ploch PZ s výjimkou ploch PZ1. Vytvoření subkategorie zemědělských ploch PZ1 nelze považovat za projev svévole, neboť odpůrkyně srozumitelně odůvodnila, že tato subkategorie zemědělských ploch byla vymezena v okolí ploch výroby a skladování – zemědělského hospodaření (ZH). Plochy PZ1 jsou vymezeny v pásmu nepřesahujícím 100 m od hranice stávajících zemědělských areálů. V souladu s charakterem těchto území, který se vyznačuje blízkostí zemědělského areálu, v nich lze umísťovat stavby, zařízení a jiná opatření pro zemědělství, a to pouze v nezbytně nutném rozsahu. Stavbami pro zemědělství se pro tyto plochy rozumí nepodsklepené stavby zejména sezonního charakteru (typu přístřešky pro chov zvířat, příruční sklady, kůlny, příkrmiště) bez obytných či pobytových místností, včetně oplocení. Dále jde o stavby pro konzervaci a skladování siláže a silážních šťáv (ve vazbě na zemědělský areál v rozsahu maximálně 70 x 70 m). Soud z hlavního výkresu změny územního plánu zjistil, že byly vymezeny pouze dvě souvislé plochy PZ1, a to skutečně pouze v bezprostředním sousedství tří ploch výroby a skladování – zemědělské hospodaření. Důvody, proč byly tyto zvláštní zemědělské plochy vymezeny, stejně jako vysvětlení, kde byly vymezeny, má soud za dostatečné a racionální. Pozemky navrhovatelů se nenachází v dosahu 100 m od žádné plochy výroby a skladování – zemědělské hospodaření, a proto jejich nezahrnutí do plochy PZ1 nelze považovat za diskriminační. Navrhovatel a) se při jednání dovolával toho, že provoz velkých zemědělských areálů generuje značné imise, jimiž jsou obec a její obyvatelé zatěžováni, přičemž vlastníci těchto areálů jsou zvýhodněni vymezením ploch PZ1. Činnost navrhovatelů přitom tak významné imise nepůsobí, a proto by jim tím spíše mělo být umožněno rozvíjet podnikání. K tomu soud uvádí, že argumentace navrhovatele a) se mýlí s kritériem, které pořizovatel územního plánu zvolil k vymezení ploch PZ1. Tyto plochy byly z racionálních důvodů (viz výše) vymezeny v okolí ploch ZH, jejich vymezení nelze vnímat jako „odměnu“ či „sankci“ za to, jak významné imise působí vlastníci pozemků svojí provozní činností. Účelem ploch PZ1 je vytvořit podmínky pro maximální rozvoj území v plochách ZH, který může zasahovat i za jejich hranice do ploch PZ1.

39. Jelikož soud neshledal žádný z návrhových bodů důvodným a ani z obsahu správního spisu nevyšla najevo vada procesu pořizování územního plánu, k níž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl návrh na zrušení části opatření obecné povahy v plném rozsahu (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).
40. Soud nepřistoupil k výsledku starosty odpůrkyně ani zpracovatele změny územního plánu, neboť skutečnosti potřebné pro posouzení návrhu dostatečně vyplývaly z předloženého správního spisu.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrkyně ve věci úspěšná byla, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Protože odpůrkyně je malou obcí, jejíž obecní úřad nevykonává činnost orgánu územního plánování ani stavebního úřadu, nepovažuje soud náklady na zastoupení advokátkou za neúčelně vynaložené (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, bod 29). Náklady odpůrkyně sestávají z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, vyjádření k návrhu, účast na jednání před soudem) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrady některých hotových výdajů dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý z výše uvedených úkonů právní služby. Hotovým výdajem odpůrkyně jsou i cestovní výdaje za cestu její zástupkyně z Příbrami do Prahy a zpět dne 28. 8. 2020 v délce 120 km. Při kombinované spotřebě pohonné hmoty (motorová nafta) dle technického průkazu vozidla ve výši 5,9 l/100 km, ceně pohonné hmoty dle § 4 vyhlášky č. 358/2019 Sb. ve výši 31,80 Kč/1 litr a sazbě základní náhrady za 1 km jízdy dle § 1 vyhlášky č. 358/2019 Sb. ve výši 4,20 Kč/1 km činí výše jízdného 729,14 Kč. Hotovým výdajem jsou i výdaje na parkování ve výši 90 Kč. Dále přiznal soud zástupkyni odpůrkyně náhradu za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v rozsahu 4 započatých půlhodin, tj. ve výši 400 Kč, neboť jedna cesta z Příbrami do Prahy do sídla soudu trvá nejméně 45 min. (tedy dvě započaté půlhodiny). Jelikož je zástupkyně odpůrkyně plátkyní daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů odpůrkyně též náhrada této daně, kterou je její zástupkyně povinna odvést z odměny za zastupování, náhrady hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas, tj. 21 % z částky 11 419,14 Kč (2 398,02 Kč). Celkem náklady odpůrkyně činí 13 817,16 Kč. Každý z navrhovatelů je povinen zaplatit odpůrkyni jednu polovinu jejích nákladů řízení, tj. 6 908,58 Kč, a to třebaže navrhovatelka b) vstoupila do řízení až v jeho průběhu, neboť byla povinna přijmout stav řízení, jaký tu byl v době jejího vstupu do řízení, tedy i skutečnost, že odpůrkyni již vznikla podstatná část nákladů řízení. Náhradu nákladů řízení jsou navrhovatelé povinni zaplatit odpůrkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám její zástupkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu